

Marjon
Hoffman

Floor, goed geroemd!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Voor Molly, Luteijn en Cato

Kijk ook op:

www.ploegsma.nl

www.marjonhoffman.com

AVI 7 / E5

ISBN 9789021677651 / NUR 282

© Tekst: Marjon Hoffman 2017

© Illustraties: Georgien Overwater 2017

Omslagontwerp: Steef Liefting

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

Auteursfoto: Mark Sassen

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Regel 1

Als je je naam wil
veranderen in een mooie
Franse of Italiaanse naam,
dan mogen je ouders daar
nooit kinderachtig
over doen!

Regel 1

Ik lig op mijn bed en staar naar de lamp aan het plafond. Ik verveel me. 'Gebeurde er maar iets leuks vandaag,' mompel ik tegen de lamp.

Margreet

Precies op dat moment gaat de bel.

'Floor, Margreet is hier!' roept mijn moeder vanuit het halletje.

'Margreet, kom maar boven. Ik ben op mijn kamer!' gil ik terug, en ik hoor Margreet de trap op bonken met haar klompen.

Die roze klompen heeft ze een paar weken geleden van haar moeder gekregen. Ze heeft ze sinds die dag niet meer uitgetrokken.

‘Hoi!’ zegt Margreet als ze mijn kamer binnenkomt. Ze heeft rode wangen en draagt een witte T-shirtjurk. Om haar schouder hangt een heel mooi tasje met een glinsterende flamingo erop. Mijn ogen vallen er direct op.

‘Wat een leuk tasje,’ zeg ik tegen Margreet en ik bestudeer de glinsterende flamingo. Hij bestaat uit allemaal pailletjes in wel vijf verschillende tinten roze. ‘Hij komt uit Frankrijk,’ zegt Margreet trots. ‘Een achternicht van mij, Blanche Fleur, heeft hem opgestuurd. Samen met een sjaal voor mijn moeder.’

‘Wauw! Wat een mooie naam heeft je achternicht.’

‘Blanche Fleur? En ze is nog mooi ook! Ze is 21, fotomodel en ze woont in Parijs.’

Ik luister jaloers naar Margreet. Een achternicht die fotomodel is, in Parijs woont en zulke mooie dingen opstuurt en dan ook nog eens Blanche Fleur heet. 'Ik zou ook wel een bijzondere naam willen,' mompel ik. 'Ik heb Floor al zo vaak gehoord.'

'Wat voor naam zou je willen dan?' vraagt Margreet.

'Ik zou wel een chiquere naam willen. Iets Fransigs,' zeg ik tegen Margreet. 'Net als je achternicht.'

Ik zie aan haar ogen dat ze wel geïnteresseerd is, dus ga ik nog even door. 'Als ik in Frankrijk zou wonen, had ik bijvoorbeeld Florentine

geheten. Dat heeft mijn vader gezegd.'

Margreet lacht. 'Mooie naam, hoor. Maar als dat Floor is in het Frans, dan kun je jezelf toch voortaan Florentine noemen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Het is een beetje raar, zo'n Franse voornaam met een Nederlandse achternaam.'

'Dan verzinnen we toch ook een nieuwe achternaam voor je,' stelt Margreet voor.

Ik ben meteen enthousiast. 'Ja, goed idee! Laten we een Franse achternaam verzinnen!' Ik pak meteen een pen en een vel papier en denk aan Franse woorden. 'Paraplu is Frans,' begin ik.

'En Aubergine,' zegt Margreet.

Ik ben onder de indruk. Aubergine is echt een heel mooi woord. 'Florentine Aubergine,' zeg ik hardop om te horen hoe het klinkt. 'Hm, mooi. Maar er moet nog iets bij,' mompel ik.

Margreet somt ondertussen nog een paar Franse woorden op.

'Trottoir, Camembert, Bureau...' zegt ze.

Ik schrijf de woorden achter Florentine Aubergine

en vind Bureau het mooist.

‘Florentine Aubergine Bureau,’ zeg ik.

Margreet kijkt mee over mijn schouder. ‘Ik heb nog een beter idee!’ roept ze. ‘Florentine Aubergine DU Bureau!’ Ik knik. Du Bureau is inderdaad veel mooier dan gewoon Bureau.

Ik geef Margreet een hand om mijn nieuwe naam alvast te oefenen. ‘Aangenaam, Florentine Aubergine du Bureau,’ zeg ik plechtig.

Margreet vindt het leuk, maar ze is een beetje jaloers omdat ik zo in mijn sas ben met mijn nieuwe, Franse naam. ‘Ik zou ook wel een nieuwe naam willen,’ mompelt ze met een zielig stemmetje.

‘Wil je ook een Franse naam, net als je achter-nicht?’ vraag ik.

Margreet schudt haar hoofd. ‘Ik wil een Italiaanse naam. Italiaans klinkt altijd zo mooi.’

‘Wacht even!’ zeg ik opgewonden tegen Margreet. ‘Ik ben zo terug!’

Ik ren naar mijn vader die op zijn werkkamer zit. ‘Pap, als je van Margreet een Italiaanse naam zou maken, hoe zou die dan klinken?’

Mijn vader kijkt op van zijn administratie en denkt na. ‘Eh... Margreet in het Italiaans, dat zal denk ik Margareta zijn.’

‘Oké, dank je!’ roep ik terug en ik ren weer naar mijn kamer, waar Margreet op mijn bed zit te wachten. ‘Margreet in het Italiaans is Margareta, zei mijn vader.’ Er verschijnt meteen een glimlach op het gezicht van Margreet. Ik vind het leuk dat we straks allebei een nieuwe naam krijgen. Nu maken we een lijst met Italiaanse woorden en stellen een nieuwe achternaam samen die mooi achter Margareta past.

‘Aangenaam, ik ben Margareta Tortellini-Pomodori,’ zegt Margreet trots.

Ik schrijf de namen onder elkaar op een vel papier:

Elorentine
Aubergine
du Bureau
&
Margareta
Tortellini-
Pomodori

Ik kijk trots naar de namen. ‘Wauw, wat chic,’ mompelt ik.

Margreet is ook dolgelukkig met haar zelfverzonnen naam. ‘Ik voel me nu al Italiaans!’ zegt ze opgewonden. ‘Het voelt alsof ik daar geboren ben.’

‘Maar hoe gaan we alle mensen vertellen dat we een nieuwe naam hebben?’ vraag ik me hardop af.

‘Iedereen even bellen?’ zegt Margreet.

‘Nee, het moet veel officiëler,’ antwoord ik.

‘Anders gelooft niemand het en blijven ze ons Floor en Margreet noemen tot we bejaard zijn.’

‘Ik weet iets!’ roept Margreet ineens. ‘Onze geboortekaartjes! Toen mensen die kregen, geloofde iedereen dat ik Margreet heette. We moeten nieuwe geboortekaartjes sturen!’

Wat een goed plan. ‘Laten we de geboortekaartjes zelf ontwerpen, dat scheelt onze ouders weer tijd,’ stel ik voor. Margreet en ik gaan meteen naast elkaar aan mijn bureau zitten om te knutselen. Ik maak een vierkant geboortekaartje met een hartje erop.

*Florentines
Aubergine
du Bureau*

*Margareta
Tortellini
Pomodori*

Binnenin schrijf ik een tekstje in mijn netste handschrift. Het kaartje van Margreet heeft de vorm van een laars. 'Omdat Italië ook de vorm van een laars heeft,' legt Margreet uit. Ik lach tevreden. De kaartjes zijn mooi geworden.

Als Margreet weg is en ik met Kees en mijn ouders aan tafel zit, besluit ik erover te beginnen. 'Pap, mam, ik wil jullie eigenlijk iets vragen,' zeg ik verlegen. Mijn verlegen stem werkt altijd het beste.

'O ja? Wat dan, schat?' vraagt mijn vader.

'Ik wil dat jullie nieuwe geboortekaartjes van mij rondsturen,' zeg ik met een ernstig gezicht. Als ik erbij zou glimlachen, zouden mijn ouders me nooit serieus nemen.

'Wat zeg je?' vraagt mijn moeder, maar ik weet zeker dat ze me heus wel gehoord heeft.

'Ik wil dat jullie nieuwe geboortekaartjes van mij rondsturen,' herhaal ik rustig.

'Maar je bent toch al geboren, Floor,' zegt mijn vader.

Ik knik, dat weet ik ook wel. 'Ja, maar ik heb mijn naam veranderd en

Margreet ook. We hebben namen uitgekozen die we beter bij onszelf vinden passen. En nu willen we dat jullie nieuwe geboortekaartjes laten drukken, zodat iedereen het weet.'

'Haha!' Kees lacht.

'Hou op, Kees,' snauw ik terug. 'Als je onze nieuwe namen hoort, dan wil je zelf ook een nieuwe naam!'

Mijn vader legt zijn bestek naast zijn bord. 'Weet je wel wat dat kost, nieuwe geboortekaartjes drukken?' vraagt hij. 'Bovendien vonden je moeder en ik Floor juist zo mooi, daarom heet je ook zo.'

Ik haal mijn schouders op. 'De nieuwe naam lijkt op Floor. Bovendien heb ik zelf al een ontwerp gemaakt voor mijn nieuwe geboortekaartje,' zeg ik en ik trek het opgevouwen blaadje uit mijn zak.

Mijn ouders volgen het geïnteresseerd.

'Laat maar zien dan, die nieuwe naam,' zegt mijn vader rustig en ik geef hem het geboortekaartje met het hartje erop. Hij klapt het open en begint hardop te lezen.

'Trots willen wij u laten weten dat onze dochter Floor voortaan Florentine Aubergine du Bureau zal heten,' draagt mijn vader met een plechtige stem voor. Meteen daarna barst hij in lachen uit. Zijn bril beslaat ervan.

Zelfs mijn moeder lacht irritant mee. 'Hahaha!
Aubergine... hahaha! Du Bureau!'

'Hi-la-risch!' gilt mijn moeder met een extreem hoge stem. 'Floor, hoe verzin je het!' Ik kijk boos terug. 'Florentine, dat is Floor in het Frans. Ik wilde iets Fransigs en...' Ik probeer het uit te leggen, maar mijn moeder proest erdoorheen. 'Ah, iets Fransigs,' lacht ze en de tranen stromen over haar wangen van het lachen. 'En hoe... en hoe heet...' verder komt mijn vader niet. 'Margreet?' proest hij.

Maar dat ga ik ze nooit vertellen! Ik vind mijn ouders allebei stom. Een beetje onze nieuwe namen uitlachen, hoe durven ze!

